

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovoljivo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Javni zbor kranjskega obrtniškega društva

dne 23. julija.

(Konec.)

Tajnik obrtniškega društva gosp. M. Kunc predlaga v imenu upravnega odseka sledečo resolucijo:

1. Obligatorične zadruge naj se v smislu 7. poglavja obrtnega reda od leta 1859. obdrže in reorganizirajo in sicer samo za samostalne obrtnike.

Kdor hoče pričeti obrtnijo, mora na postavno določeni način dokazati, da se je iste redno izučil in kot delavec več let praktično izkusil.

3. Vrejenja reda in pogodb mej obrtnimi učenci naj se popolnem prepuščajo zadrugam.

Prepiri mej delodajalcem in delavcem naj se poravnajo v razsodiščih, katera jednako volita obe stranki.

4. Kdor izdeluje obrtna dela, naj se postavno zaveže, da svoje izdelke pripozna in na iste, če je možno, pridene svoje ime in naslov.

5. Krošnjarstvo (havziranje) naj se po mestih in trgih popolnem odpravi ter dopušča samo za oddaljene samotne kraje.

Potovalne kupčije z obrtnimi izdelki, naj se nuznanjajo pod katerim koli imenom, strogo naj se prepovedo.

6. Delo po kaznilnicah, katero krati zaslužek obrtnikom, naj se popolnem odpravi.

7. Za razdelitev davka naj se napravijo paritetične komisije, v katerih bode erar, kakor davkoplačevalci zastopani enakomerno. Potrebno pa je za povzdigo obrtnije, da se temu stanu bremena zljajšajo in primerno nalože po načelu rasočega dohodninskega davka onim, kateri imajo večje dohodke.

8. Priporoča se osnovanje bolnišnih, invalidnih,

kakor tudi vdovskih in sirotinskih blagajnic pod nadzorstvom in s podporo vlade.

9. Volilna pravica naj se razširi na vse davko plačevalce.

10. Slavni državni zbor se naprosi, da, kadar se zopet snide, kakor hitro mogoče obravnava obrtniško postavo in se pri rešitvi ozira na izražene želje obrtnikov.

Gospod Kunc kot poročevalec odseka pravi: „Slavni zbor! Praktičen in vsem dvomljivim nakanom neprijazen obrtnik naprej pomisli, ali ima pričakovati od denašnjega obrtnega gibanja tudi kaj koristi, in ker so obrtniki, kakor se od vseh strani čuje, skraj obupali, da bode za nje še kaj rešitve, da se bodo vendar kdaj njih od dne do dne stabeje razmere zboljšale, je gotovo potrebno, da previdni in nesebični obrtniki, ki niso v prvej vrsti koristolovci, poskušajo oživeti zaupanje in samosvest mej obrtniki, kajti stanu, kateri se sam zapusti, nij mogoče več pomagati. Obrtniki imajo še nekaj upanja v boljšo prihodnost, akoravno so že izgubili mnoge obrtne pozicije, nekoliko zaradi neugodnih okoliščin, nekoliko vsled lastne malomarnosti.

In to zaupanje stavijo v zdanjo vlado, katera je po dolgem, uže obupu se bližajočem trpljenju in čakaniju obrtnikov začela predlagati postavne načrte, ki se ozirajo na blagor ljudstva, in ker je videti, da ima zdanja vlada trden namen, braniti zadnje še dihaajoče ostanke obrtnega srednjega meščanskega stanu popolnega propada, katerega mu je namenila prejšnje vlade tako zvana „liberalna“ sistema.

Država neče več rok križem držati, ko vidi, kako se razširja sleparska industrija, uvedena po židovskih bogataših, kateri brezvestno uporabljajo vsa nepoštena sredstva, da uničijo poštenega obrtnika in oškodijo neprevidnega kupovalca. Poštene, solidne obrtnije se obrtniku nij treba bati, bojevati pa se mora napram dopuščenemu in nedopuščenemu sle-

parstvu, katero pod znakom prostosti tlači in podira ljudsko blagostanje.

Jaz navajam v potrdilo svoje trditve le, kako se plazijo v Ljubljano havzirarski židi, kateri občinstvu po hišah, v stanovanjih silijo ure na obroke po tako neznatnih cenah, da se jim posreči odriiniti slabo blago, mej tem ko drugi jednaki sleparji zopet drugo blago le na videz in navlašč za sleparje uže izdelano prodajajo po tako nizkih cenah, da tisti, kateri kupi prvokrat, še le pozneje izpoznati zamore, kako bil je osleparjen. In jednaki slučajev bi navel lahko v vseh strokah obrtnišva. Pošten obrtnik se nij in se ne bo nikdar poprijel jednaci židovskih sleparskih običajev, ker mu poštenje tega ne dopušča, a oškodovano in osleparjeno občinstvo bode moralo se še mnogo vežbati v tej slepariji, da bode konečno uvidelo da je in bode od jednaci prodajalcev osleparjeno.

Ako se zatrjuje, da je to prostost kupčije, se mi zahvaljujemo za tako prostost, in naloga države je, da takim sleparskim pijavkam nit življenja, kakor le hitro mogoče, prestriže.

Dolžnost tedaj in vidni dobiček je za obrtniški stan, da zdanjo pravično in skrbno vlado z vsemi močmi in povsod podpira, in ob jednom ne preneha svojih prošnja ponavljati, dokler bodo rešene glavne težnje.

Več kot dvajsetletna skušnja nam svedoči, da bivša tako zvana liberalna stranka nij za razvoj in korist mele obrtnije storila ničesar, temveč je ono še ovirala, in ostanke liberalne stranke v državnem zboru še zdaj napenjajo sile, da bi spravili načrt obrtniške postave do propada, in da bi s tem obrtniškem stanu napravili neizmerno škodo.

Zato morajo avstrijski obrtniki, ki žele res zboljšanja svojega stanu z vsemi silami stati za zdanjo vlado, jo vsakdar in povsod podpirati, da bode zamogla vztrajati, kajti če pade denašnji vladni

LISTEK.

Le hitro, le hitro!

Črtica iz življenja, spisal S.)

„Bog Te sprimi, Mijo, kaj pa Tebe prinese semkaj?“ pozdravi me sonoren glas in ko povzdignem oči, stoji pred menoj nekdanji sošolec, zdaj duhovnik Josip M.

„Zdravo, zdravo! Prišel sem po opravilih, kaj pa Ti tukaj?“ odvrnem jaz.

„Jaz župnikujem v tej vasi uže pet let. Da, pa kaj bova tu stala, pojdi z menoj v farovž, tam se kaj pomeniva, saj si denes vendar moj gost!“

Rekši pr me me pod pazduho in véde v prijazni farovž, ki stoji v ozkejši dolinici na malo vzvišenem holmu, pod katerim se vije znana in mnogo opevana reka.

Kmalu sva sedela pri mizi v živahnem razgovoru, ki se je vrtel mnogo o spominu nekdanjih lepih dijaških let in veselih ur, katere sva nekdanj preživela vkupe. Počasi prešla je govorica na najine zdanje razmere, in ko sem v tej zadevi glede svoje

osobe vstregel radovednosti prijatelja Josipa, pričel sem izpraševati tudi jaz ter delati svoje opazke.

„Čim delj premišljam,“ povzel sem besedo jaz, „Tvoje zdanje stanje, tem bolj se prepričujem, da si dobro ukrenil, ko si šel v bogoslovje. Zdaj imaš najlepše življenje. Stanovanje lepo in ravno toliko vzvišeno, da imaš prost razgled po dolini; okolo farovža pa, kakor ovčice, bele hiše Tvojih faranov, železnica blizu, dohodki povoljni in, kar je glavna reč, Ti živiš mej hribovjem, to je veliko vredno. Jaz vsaj sem na vsem svojem potovanju našel v gorah najbolj čvrst a najmenj pokvarjen narod, tu so še poštenjaki doma.“

„Da, da,“ odgovori Josip, „a tudi hribovci imajo svoje muhe.“

„Pa vendar ne tolikih, da bi komu grenile življenje,“ opomnim jaz.

„Tega baš ne, a vendar take hribovske muhe spravijo človeka ob dobro voljo, ako se jim ne ustavi o pravem času.“

„Na primeru, — prav radoveden sem.“

„Moj prednik, ki je od tu odšel na boljšo župnijo, rekel mi je pri odhodu: Vse bi bilo tu prav, a tam gori pri sv. Lenartu — to je moja najdaljša

in najtežavnejša podružnica, nad dve dobri uri hoda — imajo kmetje to čudno razvado, da pri vsakej še tako neznatnej priliki pošljejo po gospoda in nij ga skoro tedna, da bi ne moral tja gori. Vesel sem, da mi odslej tega ne bode več treba, studilo se mi je uže.“

„No, je-li res tako, pa zakaj?“ posežem mu v govor.

„Da, bilo je, pa zdaj nij več,“ odgovori Josip.

„Kako to, povej, povej!“

„Pritožba mojega odhajajočega prednika mi nij šla iz glave. Tu mora biti nenavaden uzrok, mislim si, kajti hribovci so navadno jako trdni, nikjer drugod tega nij, od kod ravno pri sv. Lenartu ta razvada? Povprašujem, pozvedujem in kmalu sem dobil rešitev tej zastavici. Mežnar tam gori dobi za vsak pot, kadar gre po gospoda, tri dvajsetice. Mož rad pije žganje in zdaj si lahko raztolmačiš, zakaj bodi tako često po gospoda.“

„Razumem. In ti nisi tega odpravil?“

„Da, sem, sem in prav brzo, čuj, kako.“

„Tretji dan, ko sem nastopil to župnijo, imel sem mašo pri sv. Lenartu. Stopaje po slabej in strmej kozjej stezi, ki drži gori, preveril sem se, da je bila nevolja mojega prednika opravičena, kajti

sistem, potem se tudi v tem padci pokopane vse nade obrtniškega stanu in veselili se bodo le največji sovražniki in škodljivci obrtniškega stanu. Ne bodem na drobneje premišljeval in razgovarjal po sameznih točkah naše nasvetovane resolucije, le nekaterih hočem nekoliko obširneje omeniti. Posebno bi priporočal skrb za gg. državnih poslancev in v tej vrsti g. Klunu odpravo obrtnega dela po kaznilnicah in posilnih delavnicah, da bi to krepko podpirali ob ugodnej priliki. Nij je stvari, o kateri bi tukajšnji obrtniki in delavci uže toliko let govorili, sklepali, tožili in prosili, kakor ravno ta.

Kamen bi se skoro omajal, le ta stvar ne najde povoljne rešitve. Kaj je temu uzrok, se ne ve. Trdi se od jedne strani, da se ne ve, kaj bi kaznenci, ako se odpravi pri njih obrtniško delo, potem delali. Dosti se je uže stavilo nasvetov v tem oziru. A jaz ne bodem nobenega nasveta stavil, kaj naj kaznenci delajo, to ima izumiti v prvej vrsti le vlada sama. Konstatujem le, da, ako bi se obrtno delo po kaznilnicah ljubljanskih odpravilo, bi imelo stalno delo in dober zaslužek najmenj 20 malih obrtnikov več ko zdaj v Ljubljani in najmenj 200 delavcev. Vprašam pa tudi, ali je pravično, da mej tolikimi mesti v Avstriji, ki nimajo kaznilnic, ali v katerih se rabijo kaznenci za druge namene, bi morali ravno ljubljanski obrtniki prenašati to tako škodljivo konkurenco v jedno mer, katera je v ljubljanskem mestu, ki njima posebnega prometa in je v kupčijskem in obrtniškem oziru navezano skoraj le na lastno potrebo, še toliko bolj škodljiva, ker kratki obrtnikom še tisti mali zaslužek, na kateri bi zamogli računati s sigurnostjo. Če mora Ljubljana trpeti, naj trpé še druga mesta, ne pa samo obrtniki ljubljanski, kajti gotovo je, da za take naprave je Ljubljana najmenj umesten prostor.

Tudi havziranje in popotne kupčije z obrtnimi izdelki mnogo škodujejo stalnemu obrtniku, ker ti krošnjariji prihajajo ravno tedaj, ko bi imel obrtnik, ki je tudi za slabeje čase davek plačeval, kaj zaslužiti.

Veliko pritožeb je bilo pri razpravi v društvenem odboru tudi slišati o razmerah zaradi davka. Marsikater obrtnik, ki njima skoraj nič lastnega premoženja in dela le z zaupanim denarjem, da si prisluži skromen kruh, plačuje več davka kot kapitalist, ki živi ob svojih rentah.

Jaz bi lahko navel krojače, čevljarje itd., o katerih bi nikdo ne mislil, da plačujejo po 100 do 200 gl. dohodninskega davka.

Konečno priporočam gorko g. državnemu poslancu težnje obrtniškega stanu, obrtnikom pa kličem, naj se zedinijo, da vsaj še to malo obdrže v svoj in blagor države!

Zbor za živahnimi dobro-klici odobri govor poročevalca g. Kunca in potem se sprejme vse točke resolucije jednoglasno.

Predsednik g. J. N. Horak se potem zahvali

g. Klunu za trud in predlaga, da bi se izrekla zahvala zboru državnemu poslancu grofu Belcrediju kot poročevalcu obrtniškega odseka in g. Löbllichu. G. Klun nasvetuje še pl. Zallingerju, načelniku obrtniškega odseka. Zbor sprejme oba predloga. Konečno zakliče gosp. Horak deželnemu predsedniku g. Winklerju v imenu obrtnikov zato, ker pospešuje mir v deželi, trikrat „slava“, čemur zbor navdušeno pritrdi, in zbor se konča.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 27. julija.

Nemška opozicija se nič kaj zadovoljno ne izraža o obravnava **deželnih zborov**, tako goriškega, štajerskega in tirolskega. Vse premirno vršilo se je našim nemškim srditežem! Grof Coronini je odpadel od vere, ker je v goriškem deželnem zboru glasoval za predlog dra. Tonkljija, naj bi se razširila — horrible dictu! — voljna pravica. V Tirolih pa je bilo krivovercev še več: „liberalci“ in pa „klerikalci“ sklenili so mej soboj celo nekakšen kompromis glede volilne reforme v dr. Tonkljevem smislu. In v štajerskem deželnem zboru jim pa to nij bilo po volji, da je poslanec Herman govoril premalo. „Neue Freie Presse“ se jezi zbog tega. To nij nič čudnega pri naši opoziciji, ki hrepeni le po „Hetzi“, ki neti le politične in narodnostne prepire in ki naperja vse svoje orožje proti Taaffejevi vladi samo za tega delj, ker ta vlada, zvesta poslušnica presvetlega našega cesarja, želi napraviti mir v avstrijskih narodih.

Kakor pred dvema mesecema na zdravniškem shodu v Pragi, tako poudarjalo se je **česko-poljsko in sploh slovansko prijateljstvo**, te dni na shodu učiteljev v Kolomiji. Prof. Soleski, napil je, kakor pripovedujejo poljski časopisi, „napredku česko-poljske vzajemnosti“; koncem tega nazdravljenja, ki je vzbujalo kipečo navdušenost, zagodla in pela se je pesen „Kde domov māj?“ Omenjalo se je tudi poljsko-rusinskih razmer, govoril je gospod Koblanski. „Sto in sto let, dejal je, pripravijo se Poljaki in Rusini, in vender če se nam je ohraniti, mora nam biti tudi jasno, da so ti prepiri škodljivi in nepotrebni. Mi moramo delati združenimi močmi za namene, ki so nam skupni, in zato ne gre brez lepega sporazumljenja. Prva naloga učiteljem bodi, uže v mladini cepiti ljubezen do prijateljstva in vzgojiti bratovskega duha mej obema narodoma.“ — Veseliti se nam je vsacega pojava, ki govori o mejsobojnej ljubezni slovanske, a tudi vselej pristaviti, da bi postale take besede tudi meso in dejanje! Slogo, slogo Bože daj!

Vsa Dalmacija in Hrvatska kipi od veselja, da je zmagala narodna stranka v **Spljetu**. Od vseh rod slovanske zemlje došlo je nad sto telegrafskih čestitek Spljetu in dalmatinskemu narodu. Da naši čitatelji vedo ceniti neizmerno veselje hrvatskega naroda nad to zmago, priobčujemo nekaj s srčno krvjo napisanih besed iz uvodnega članka „Národnega Lista“, izhajajočega v Zadru. Vrli ta list piše v uvodnem članku: . . . „Poslie pet dugih dana junačke borbe, izbori Splitski danas su svršeni, i, Bogu hvala, svestranom pobjedom narodne stranke! Poslie 805 godinâ okad je Splitski narod krunio svog hrvatskog kralja u crkvi S. Petra

celo jaz, ki sem, kakor veš, trden hodec, bil sem vesel, ko sem dospel na vrh. Po končanem opravilu govoril sem malo s ključarji, potem pa se vrnil domov, kamor sem dospel malo pred poludne. Jedva sem se preoblekel, kar stopi mežnar od sv. Lenarta v sobo. Zagledavši ga, sem uže vedel, kaj hoče, vender ga vprašam:

„No, kaj pa Vi?“

„Po njih sem prišel. Dobovičnici je tako hudo, prosim, da bi takoj šli, ker je sila.“

„No, če je sila, tedaj pa le hitro,“ rekel sem jaz in ne čakaje niti na obed, bil sem v par trenutkih v redu in kmalu odrinila sva z mežnarjem. Ko stopiva čez prag, mu rečem: „Le hitro, le hitro!“ in začela sva stopati malo hitreje. Ko pa prideva k rebri, začne mežnar vbirati prav počasne korake. A jaz mu velim zopet: „Le hitro, le hitro!“ in tako sem vzpodbujal njegovo počasnost vso pot, vedno ponavlja mu: „Le hitro, le hitro!“, ker sem mislil, da je nevarnost res istinita in velika. Bil sem mu vedno trdo za petami in parkrat, ko je stopil počasneje, stopil sem mu celo nehotoma na pete, kar je še bolj pospeševalo hitro hojo. Možiček hodil je, kar je mogel, proti vrhu je uže močno pešal, a jaz

bil sem mu neprestano za hrbtom s svojim: „Le hitro, le hitro!“ Tresla so se mu kolena, ko sva vsa vznोजना prihitela k Dobovičnici, katera je bila sicer v postelji, a nikakor nevarno bolna, kar mi je dalo povod opomniti, da nij taka sila, zlasti, ker sem bil zjutraj uže tu.

„Se ve, da ne,“ pravi ona, „pa mežnar je tako silil in nijsem se ga mogla odkrižati, tega sitneža.“

Opravil sem kmalu in šel potem domov, kamor sem popolnem utrujen prišel pozno po polu dne. Odslej bil je mir in mežnar je dejal, kakor mi je ključar pozneje smeje se pravil: „Ta gospod so kakor srna, kar naprej so veleli: Le hitro, le hitro! in če sem le malo počasneje stopal, so mi bili uže za petami. Petkrat so mi na pete stopili. Tri dvajsetice so lepa reč, pa če nij prava sila, ne grem več, škoda!“

In tako je prenehala ta neopravičena po mežnarji upeljana razvada na veliko veselje Šent-Lenartov samih.

V vseh petih letih, kar sem tu, sem pozneje le še dvakrat šel bolnika obhajati tja gori k sv. Lenartu, saj jih v tem času tudi več umrlo nij. Mežnar pa zdaj menj žganja pije.“

na Lučcu, ovo je prvi put, što je on došao do svoje sviesti i otrešao sa sebe talijanštinu, koja ga je gušila kroz toliko vjekovâ nezasluzenog robovanja! — Pod utiskom tako radostnog i zamašitog događaja, zahman će naši štioći čekati, da njim u ovaj čas istaknemo rojeve misli i čustvâ, što se ovom sretnom prigodom naravno pojavijuju u našem, kô što će u svakom rodoljubnom srdcu. — Nek duboki poznavaoč ljudskog srca odavna je ostavio napisano, da prava ljubav, kô što duboka bol il veliko veselje, nenadjoše još na svietu, u nijednoj azbuki znakove, da ih tumače. Pretrgnuti uzklci na ustnicam, biserna suza na očima, jedva jedvice da mogu raztumačiti jedan najneznatiji dio prvih otajstvenih izraza istinita osjećaja. S toga mi bismo zaludu danas i tražili da u kićenom članku dademo oduška velikoj radosti kojom smo obuzeti s pravog historičnog događaja, kog stvori u nešoj povjesti današnja preznamenita pobjeda hrvatsštine nad prekomorskom talijanštinom u bielom Splitu. A i netreba: mi ju čutimo, narod ju čuti! — Slava vam Spitski rodoljubi! Najveći i najnadobudniji grad Dalmacije dosad nam mrtav bješe, i eto po vami oživlje; i izgubljen bješe, i nadje se! Slava spasenom Splitu! Slava preporodjenom Splitu! . . . Slavna pobjeda Splitska nek bilježi novo razdobje u ljetopisim ove dosta izkušane naše zemlje; nek usviesti i stare i nove naše odmetnike! Jur složni mal ne svi u misli neograničene ljubavi prama domovini i svetloj kruni, složimo se sad i u radu i nastojanju za obće dobro! U to ime slava opet preporodjenom nam Splitu! Slava opet vrlim Splitskim Hrvatima!“

Vnanje države.

Na **Bolgarskem** govorilo se je zadnje čase največ o novem ministerstvu. Knez Aleksander sestavil je svoj sovet po svojej volji, ne oziraje se na spomenice, tabore in druge pojave strank, ki si nasprotujejo v Bolgariji. Večji del poklical je neke danje konservativne ministre bolgarskega porojenja v kabinet, kateri pa nij še polnoštevilni, ker se bode jedno izprazneno ministersko mesto popolnilo najbrž v jeseni, kadar se knez Aleksander povrne od vojaških vaj. — Generala Kaulbars in Sobolev nista prijatelja nobenej bolgarskej stranki, ni tej, ni onej. Konservativni „Bolgarski Glas“ prizadeva si mnogo, da bi ja pridobil na svojo stran, obsipa njiju in vse Ruse v Bolgariji z vso prijaznostjo in hvato; ali kadar izprevidi „Bolgarski Glas“, da je ves ta trud zastonj, govoril bode najbrž drugače. Novi vojskini minister general Kaulbars zbral je koj, nastopivši svojo službo, častnike sofijske ter jim v nagovoru obečal posebno varstvo in podporo, če bodo živeli delavnosti in svojemu poklicu; kdor pa bi se mešal v politiko in strankarske intrige, odstraniš ga bode, bodi kdor hočeš, iz bolgarske vojske. — Bivši minister naukov dr. Jireček imenovan je predsednikom vednostnega odbora in prvim voditeljem državne knjižnice. — Učeni dr. Jireček dosegel je to imenovanje na svojo lastno prošnjo; koj tedaj, ko sta prišla ruska generala v Sofijo in se je imel sestaviti nov kabinet, spisal je na kneza pismo in prošnjo, naj bi ga poveril s temi službami, in knez mu je izpolnil željo, da si ravno bi ga še na dalje rad imel svojim ministrom za nauke.

Mohamedanski fanatizem praznuje zdaj krvave dneve v **Egiptu** kakor pred šestimi ali sedmimi leti na meji Srbske in Bolgarske. Zaprznela poročila sicer, ali vender, povedó nam skoraj vsak dan o groznih masakrih kristijanov; zadnjič tekli so zopet potoki krvi v Kafzeyadu in Damanhuru, in nič več čudnega ne bo, če se zdaj zdaj brzojavijo, da je Kajira v plamenih. Zato pa je človeku tesno pri srci, če mora gledati, kako počasi se Angleži pripravljajo za resno delo proti Arabi paši. Zmirom jasneje je, kako je bilo to malo premišljeno, da so Angleži prej začeli bombardirati, predno bi si bili pripravili dovolj vojakov za nadaljnjo vojno. Zdaj so pa sami Angleži v nevarnosti, zdaj pridejo vojaci prepozno na pomoč, ker ta čas padlo je bilo grozno mnogo žrtev, zgoditi pa se še zamore, da pridejo poslednji angleški vojaci v same razvaline in bodo brodili po človeškej krvi, kajti Arabijevih čet moč in zdijanost cenila sta se vse prenizko, kakor se to čedalje bolj kaže. Vse torej prepozno! Prepozno se je tudi Turčija odločila posredovati. V ponedeljek izjavila sta turška poslanca v konferenci, Said in Assim paša, da sultan načelno vzprejema vojaško posredovanje, le da ne pod pogoji, ki mu jih stavijo vlasti. Ali če je to Turčije resna volja, zakaj uže prej tako sklenila nij? Koliko nesreče bi bila odvrnila, a koliko tudi koristila sama sebi? Nij li sultan tak, kot je mnogo pogorelec, ki spoznajo dobroto zavarovalnic in se hote zavarovati stoprav po tem, ko so uže do tal pogoreli? Stvari pa zdaj tako stojé, da so misli o kacem turškem posredovanju le — prazne marnje.

Dopisi.

Iz litijskega okraja 24. julija. [Izv. dop.] (Naši učitelji.) Vsak pravi rodoljub mora

srčno radovati se, ko vidi, da naša sveta narodna stvar čedalje lepše napreduje. Narodni mestni odbor naše bele Ljubljane, vpeljevanje slovensčine po uradnih pisarnah, navdušene „besede“ in razne veselice čitalnic in narodnih društev po vsej Sloveniji, „zlata knjiga“ prvaka zdanih pesnikov, živahno gibanje v prid „Narodnemu Domu“, ki po dozdanjem vspehu nabir ne bode več ostal le krasna vzvišena ideja, ampak bode v kratkem začel rasti iz tal našega narodnega središča, in še mnogo enakih veselih prikaznij na obzorji Slovenije, nij-li to zagotovilo milejših časov za drago domovino našo? Le nekaj nam greni splošno veselje, peče nas in boli globoko v srci to, da učiteljski stan vedno še ne more otresti boječnosti svoje ter da se prilizeno plazi pred strupenimi nasprotniki naroda našega, v rečeh celo, ki se šolstva nič ne tičejo. Učitelj, ki poučuje slovenske otroke, ki uživa kruh slovenskega kmeta, on se ponižno uklanja samim željam onih, ki narodu našemu ne privoščijo njegovih pravic, narodne samostojnosti, in vedno še goji skrivši namen ponemčevanja; ne upa si pokazati odločno, da mu bije sreč za narod, čegar sin je, da mu boče zvesto služiti do poslednjega izdaha.

Novi dokaz temu je zopet učiteljska skupščina v Litiji z 19. julija t. l., o katerej prinaša „Slovenski Narod“ št. 166 kratek popis. Le pet učiteljev je tedaj imelo pogum glasovati za predlog, da naj se zglasna „Schulzeitung“ izbacne iz okrajne šolske knjigarne ter namesti s poštenim našim „Tovarišem“, le pet učiteljev? Vsi drugi so mirno obsedeli ter prihuljeno gledali v tla? Boječi se šibe mogočnega barona višenjskega? In še le predlog, da naj se vsaj poleg ošabne tujke „Schulzeitung“ blagovoljno vzprejme v knjigarno tudi ponižni domačin „Tovariš“, dobil je — komaj menda — postavno večino? In zoper dopis v „Slovenskem Narodu“, ki je oni dan učitelje vzdobujal k večji odločnosti v narodnem oziru, protestiralo jih bode 28?

Ta bojazljivost učiteljev litijskega okraja mora obuditi srd in gnjus v srci vseh slovenskih domoljubov. Kakova bode mladina naša, izročena odgojivateljem tacega duha? Tužna nam majka!

Možato in odločno postopanje narodne petorice v litijske šolske skupščini pa zasluži javno priznanje in odobravanje. Ko bodo napočili časi milejše usode, domovina ne bode pozabila zvestobe naše, pa tudi ne pozabila izdajalstva odpadnikov.

Iz Idrije 25. julija. [Izv. dop.] Veselica, ki jo je priredila naša čitalnica pretečeno nedeljo v prid „Narodnemu Domu“ na g. I. Leskovčevje pristavi, bila je zelo obiskana, ljudstva nabralo se je toliko, da je bilo veliko dvorišče skoraj še premajhno. Le naši c. kr. uradniki, bodi si katere koli branže, se nas še vedno ogibljujejo, se li to godi na višje povelje ali iz kakega družega uzroka, nam nij jasno. Program se je zvršil vsestransko jako dobro, govor gospoda Hrasta bil je navdušen in z veliko pohvalo vzprejet. Čital se je tudi sledeč, nam od ožjega odbora notranjskih rodoljubov došli telegram: „V zavednem, samcstojnem, delavnem ljudstvu je naš stalni „Narodni Dom“, naša prihodnost. Živeli jekleni in vztrajni narodni buditelji, živelo žilavo in pošteno ljudstvo v Idriji! Živela boljša vseslovenska prihodnost.“ Na to zagromi navdušeno splošno trikratno živijo! Po končanem programu podala se je mladina v zgornje prostore, kjer se je pričel pies, kateremu so sledile navdušene zdravice.

Tako smo se torej zabavali mi tukaj, a na gorah pri sv. Mariji Magdaleni, kjer je bil shod, se je ljudstvo tudi pri kupici poštenega vinca radovalo po svoje. Ali znani izrek pravi, da si žalost in veselje vedno roke podajata in tudi tukaj je moralo to priti, da smo za veseljem kmalu občutili grenko žalost.

Včeraj 24. julija opoludne ob 1/4 1. uri — začuje se žalosten glas zvonů z „Gore“ in zagledali smo strašnim plamenom goreti. Veliko posestvo Lužarjevo se je vnelo, in ker je veter proti Idriji pihal se je v tem hipu tudi Hladnikovo in Remčevo posestvo, ter potem cerkev s stolpom vred, farovž in mežnarija vnela, in je pogorelo vse do tal. Lužarju zgorelo je 20 goved, hranilnična knjižica in okolo

150 gold. v gotovini. Skupna škoda se ceni na 16.000 gld., zavarovana je bila samo cerkev, farovž in mežnarija pri „Slaviji“, a tudi tu je mnogo več škode nego je zavarovanega. Idrija bila je v veliki nevarnosti, ker je veter ogorke prav gosto nosil doli k nam. Vrli Idrijčanje hiteli so takoj na pogorišče, da so rešili, kar je še mogoče, in gasili, da se nij ogenj še naprej razširjal. V novič so se vsi sploh, moški in ženske, pri tem delu izkazali toliko spretne, kakor vsako najbolj organizirano gasilno društvo; vsem tem res pristoji očitna pohvala.

Zažgala sta dva triletna paglavca, igraje se s klinčki.

Iz postojnskega okraja 26. julija. [Izv. dop.] Kadar se bližajo volitve v deželni oziroma državni zbor, takrat imamo pri nas gotovo posvetovalne shode, da uganemo, ali da slišimo kandidata, ki se ponuja zastopnikom naroda in njegovih pravic. Nič menj važno volitev bomo imeli učitelji tega okraja bodočo jesen. Postojnski okraj je največji na Kranjskem. Učiteljskih močij je do 50, a to število bode kmalu prekoračeno, kajti več šol se bode deloma razširilo ali na novo otvorilo. — Tedaj v jeseni se bosta v ces. kr. okrajno šolsko korporacijo volila dva učiteljska zastopnika. A nij vse jedno, kdo da je voljen, ali komu se mandat v roke dá. Energija, vztrajnost, neustrašljivost, značajnost in druge lepe čednosti, pa sposobnost v svojej stroki naj bi krasile prihodnja naša dva zastopnika. Toda čemu bi našteval lastnosti, vsaj je večina naprednih učiteljev dovolj prepričana, da kimalci in veterinjaki vsled pomanjkanja zmožnosti sploh le harlekinade na odru učinjajo, in sicer v posmeh drugim. Nečem denes svetovati (ker istega niti ne mislim), koga naj bi volili v okrajni šolski svet.

Vender moj predlog bi bil: Snidimo se v Razdrtem pri narodnjaku g. Hinkotu, od koder bi naredili ob jednem izlet na Nanos ter ob istej priliki se domenili o navedenih zastopnikih. Veliko jih nij še bilo na krševitem Nanosu, tedaj složimo vkupe: utile — dulci. Gospod, s katerim sva se o tem pogovarjala, ki je ondu v bližini, je prav uljudno naprošen, naj potrebno ukrene in naj istim potom naznani dan shoda.

S slovenskega Štajerskega [Izviren dop.] Velika večina uradnikov o slovenskem uradovanji neče ničesar vedeti, branijo se ga na vse kriplje. Poslušujejo pa se ti gospodje različnih pripomočkov. Nekateri trdijo, da nij močij t. j. tacih, koji bi znali pisati ter prepisavati; — drugi sklicujejo se na maso našega naroda, kateri — po mnenji teh gospodov — o slovenskem uradovanji neče ničesar vedeti; zopet tretji trdijo, da ljudstvo našega pismenega jezika ne ume — četrti pa nečejo naročiti slovenskih tiskovin. Vse to je, se ve da, prazen, prav otročji izgovor. Mi si usojamo na vesti prave razloge tega ukora do slovenskega uradovanja.

Prvi glavni razlog je sovraštvo strani uradnikov do jezika samega in to samo zavoljo tega, ker je jezik slovensk. Da je to istina, navedemo sledeči faktum. Vložila se je slovenska vloga. Ker je bilo vložitelju znano, da dotična sodnija nijma slovenskih tiskovin, prilepi na vlogo slovenski tiskan odlok. A kaj stori dotična sodnija! Slovenski v c. kr. državnej tiskarni tiskani ter prilepljeni odlok kasira ter ga nadomesti z — nemškimi. Ali se ne vidi iz tacega dejanja najhujša strast ter sovraštvo do vsega, kar nij nemško? — In kaj je rekel minister Pražak našim poslancem, zahvaljujočim se mu za izdani ukaz od 18. aprila t. l. na opomnjo jednega poslanca, da okrožnej sodniji celjekeje podrejene sodnije slovenske vloge sicer vzprejemajo, a da je še vedno nekaj (? bi moral reči velika večina) tacih, ki jih nemški rešujejo? Gospod minister odgovori: „kakor hitro za kak slučaj zvem, dal ga bodem preiskati“.

Drugi razlog je, da ti gospodje slovenskega ne znajo, nekateri pa nečejo znati. Lenoba in sovraštvo pa sta tisti dve grdi lastnosti, kateri ne pustita tem gospodom se navaditi našega jezika.

To naše stanje pa se toliko časa ne bode zboljšalo, dokler nijmamo glede uradovanja postave,

in če bi izdal minister Pražak še nekaj ukazov, ne pomagalo bi nič. Sicer pa moramo reči, da ukaz od 18. aprila ne veli kaj pozitivnega. So li bili naši poslanci z njim zadovoljni, nam nij znano, a reči moramo, da masa našega naroda barem na slovenskem Štajerskem s tem pohlevnim ukazom nij zadovoljna, ker zadovoljna biti ne more, kajti kratijo se mu tako še zdaj njega narodne pravice, kakor so se mu kratile pred izdajem narodnega ukaza.

Domače stvari.

— (Konfiskacija.) Včerajšnja številka našega lista zaplenilo je državno pravduništvo zaradi uvodnega članka, v katerem bil je govor o ministru Conradu in kamniških frančiškanih.

— (Gosp. prof. Rutar) je hudo obolel za legarjem, a obrača se mu uže na bolje.

— (Vojaki pridejo v Ljubljano) meseca septembra in sicer: 3 batalijoni pešcev Kuhnovcev z Dunaja, 4 eskadroni konjikov in baje 2 batalijona lovcev. Naši Kuhnovci pridejo z godbo. — To novico zvemo iz sicer zanesljivega vira, in v nadeji, da se vresniči, pozdravljamo jo z veseljem, kajti v glavno naše mesto pride zopet več življenja in dohodka. Posebno pa bi radi imeli mej soboj vrle Kuhnovce.

— („Mrtulek“) imenuje se novo najdeni krasni, nad 20 seznjev visoki slap pri Kranjskej Gori, katerega sem obiskal preteklo nedeljo. Čitateljem, ki ga hote iti gledat, poročam naslednje: Voznina iz Ljubljane do Lesec tour in retour stane 1 gold. 60 kr., od Lesec do Kranjske Gore tudi tour in retour 1 gold. 10 kr. V Kranjskej Gori priporočam gostilno gospoda A. Hribarja „Na pošti“. Od tod se gre nazaj, po cesti do vasi „Gozd“, ali pa po stranskem, z rudečo barvo po skalah in drevji zaznamovanem potu 3/4 ure do hriba, potem 1 3/4 ure po zaznamovanej stezi v hrib do vodopada. Pot vsakdo lahko najde brez voditelja. Ko bi vender kdo želel izpremljevalca, priporočam „Rogarja“ kot izurjenega voditelja ne le k slapu, ampak tudi na snežnike, za prehod v Trento in v „Luknjo“. Slap „Mrtulek“ je jako lep, vodonežnico dobiva od velikanske piramide snežnikov „Debela peč“, „Špik“ in družih. Ker gre vlak zjutraj ob 7. uri iz Ljubljane in pride ob 10. uri v Kranjsko Goro, je časa do zvečer, ko se vrne ob 6 1/4 uri, dovolj, ogledati si zanimljivi vodopad in lepi kraj. Na zdravje! Kadilnik.

— (Kegljanje „Narodnemu Domu“ na korist) prične se v Zatičini v gostilnici v „Poličanski“, lastnini g. F. Fortune, v nedeljo 30. t. m. Kegljanje traja do 3. septembra, v kateri dan zvečer ob 8. uri se razdele dobitki. Dobitki so jako krasni: I. dobitek: 3 cesarski cekini; II. dobitek: 10 tolarjev vsrebru; III. dobitek: 5 tolarjev v srebru; IV. dobitek: 3 gl. v srebru; V. dobitek: 15 raznovrstnih srebrnih denarjev. Vsi dobitki so v lepih okvirih. Ker je v gostilni g. Fortune izvrstna pijača in jed, pa skrbna postrežba, upati je, da bode udeležba za blagi namen vseobčna.

— (Tržaško razstavo) obiše cesarjevič Rudolf s svojo gospo soprogo zadnje dni avgusta meseca; presvetli cesar pa pride 28. dne septembra v Trst in drugi dan ogleda si razstavo.

— („Tržaški Sokol“) volil si je predsednikom g. J. Vuvkoviča.

— (Prof. Légèr) bival je osem dnij v Zagrebu in podal se predvčeranjim z drom. Daničićem v Beli Grad. Predno je odšel, pozdravili so ga hrvatski vseučiliščniki na kolodvoru goreče. Prof. Légèr zahvalil se je mladini v hrvatskem jeziku in izrazil še jedenkrat svoje veselje o hrvatskem napredku.

— (Razpisane učiteljske službe) v šolskem okraju ljubljanskem: Na Črnučah, 400 gld. na leto in stanovanje; v Št. Juriji, 450 gld. in stanovanje; v Št. Kancijanu, 450 gld. in stanovanje; v Kopanji, 450 gld. in stanovanje; pri sv. Jakobu, 400 gld. in stanovanje; družega učitelja v Borovnici, 400 gld.; družega učitelja v Šmariji, 400 gld.; tretjega učitelja s 500 in četrtega učitelja s 400 gl. na štirirazrednici na Vrhniki. — Prošnje do 2. av-

gusta t. l. na okrajni šolski svet za okolico ljubljansko.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Krško 27. julija. Pri današnji občinski volitvi je g. Viljem Pfeifer zopet voljen za župana, g. Fran Gregorič pa za namestnika.

Dunaj 27. julija. Poslanik angleški in francoski predložila sta denes italijanski vladi ponudbo k sodelovanju (cooperation). Mancini, zagotavlja vzajemno prijateljsko naklonjenost, dokazal je, da je nemogoče izreči se v tej zadevi, dokler mu nij znano mišljenje zastopnikov drugih vlasti pri konferenci.

Carigrad 27. julija. Zastopniki Turčije izjavili so pri konferenci: Porta odločila se je, da pod pogoji identične note pošlje nemudoma vojakov v Egipt. Prvi vojni oddelek odide v par dneh. Porta izreka samo želje glede razpravljanja posamičnih podrobnih vprašanj.

Carigrad 26. julija. Čerkeski častniki, ki so se udeležili zarote proti Arabi paši, odpotovali so včeraj v Aleksandrijo in dobili dva-mesečno plačo kot posebno cesarsko nagrado.

Aleksandrija 26. julija. Kedive imenoval je Omar lufti pašo vojnim ministrom. Palačni uradnik odpotoval je v Kafredewar, da izroči Arabi paši dekret, da je odstavljen. Železnica, ki drži v Rosette, pretrgana je mej Abukirom in Rameh-om. Govori se, da je Arabi odšel v Kajiro in da je Tulba Bey prevzel poveljstvo vojske.

Poslano

p. n. gospodom narodnim pevcem.

Pri notranjske narodnej slavnosti v Postojni dne 3. septembra t. l. peli bomo skupno tri zборе: „Naprej“, Dav. Jenko; „Ustaj rode“, G. Eisenbut; in „Jadransko morje“, A. Hajdrih.

Vse p. n. gg. vodje narodnih pevskih zborov in posamezne gg. pevce, ki se hočejo dejansko udeležiti omenjene slavnosti, prav uljudno prosim, da se blagovoljivo prej ko mogoče za litografirane note gornjih pesnij oglašiti pri meni.

V Postojni, dne 10. julija 1882.

Josip Lavrenčič,
blagajnik ožjemu odboru.

Meteorologično poročilo.

(Pregled čez pretečeni teden.)

Barometer: Stanje barometrovo je bilo v pretečenem tednu sploh srednje in le za 0.48 mm. višje, kot srednje stanje vsega leta; znašalo je namreč 735.78 mm. in je bilo v torek, sredo in četrtek nadnormalno, v ponedeljek, petek in soboto pa podnormalno. Najvišje srednje stanje, za 5.65 mm. nad normalom, je imela sredo; najnižje, za 4.68 mm. pod normalom, ponedeljek; razloček mej maksimumom in minimumom srednjega stanja je znašal tedaj 10.33 mm. Najvišje v vsem tednu sploh, za 6.23 mm. nad normalom, je stal barometer v sredo zjutraj; najnižje, za 5.44 mm. pod normalom, v ponedeljek zjutraj; razloček mej maksimumom in minimumom sploh je tedaj znašal 11.67 mm. Največji razloček v stanji jednega dne, za 3.04 mm., je imel barometer v četrtek; najmanjši, za 0.98 mm., v sredo.

Tujci:

25. julija.
Pri **Slonu:** Zehul iz Trsta. — Ekel iz Rudolfova. — Kaudas, Kaiser z Dunaja.
Pri **Malič:** de Marion z Dunaja. — Aschman iz Kočevja. — Natanski z Dunaja.
Pri **avstrijskem cesarji:** Rozman iz Rudolfova.

Umrli so v Ljubljani:

23. julija: Janez Strekel, dimnikarjev sin, 4 mesece, Florijanske ulice št. 24, za božjastjo.
V deželni bolnici:
20. julija: Janez Zaveržen, delavčev sin, za katarom v črevesu.
21. julija: Jožef Kastelic, dninar, 34 let, za jetiko.
23. julija: Franc Obaha, dninar, 49 let. Franc Kušlin, mizar, 27 let, za jetiko. — Gašper Triler, gostač, 57 let, za otrpnenjem moči.
V vojaški bolnici:
19. julija: Jurij Černe, pešec, 22 let, za vročinsko boleznijo.

Važno za kmetovalce!

Marsikateremu gotovo v veliko olajšavo prodajajo se tudi na obroke po prav ugodnih pogojih dobro znane

Lanz-ove

ročne mlatilnice, slamoreznice itd.,

katerih se je v malo letih izdelalo in razpečalo ogromno število 98 tisoč komadov, kar je gotovo najboljšo spričevalo in priporočilo. — Tedaj na noge! Združite se po dva ali več skupaj in ne zamudite ugodne prilike, kajti korist glede dela in časa je tolika, da se kupljeni stroj prav kmalu sam izplača.

Pojasnila in ilustrovane cenike brezplačno razpošilja

zastopništvo in zaloga pri A. Debevču

v Ljubljani, Rimska cesta št. 19. (448-6)

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

Termometer: Srednja temperatura pretečenega tedna je znašala + 22.1° C., to je za 2.7° C. nad normalom, in je bila vse dni nadnormalna. Z ozirom na srednje stanje vsega tedna je bila temperatura tudi le v sredo in nedeljo podnormalna. Najvišjo srednjo temperaturo, za 1.2° C. nad tedenskim normalom, je imela sobota; najnižje, za 2.3° C. pod tedenskim normalom, nedelja; razloček mej maksimumom in minimumom srednje temperature je tedaj znašal 3.5° C. Najvišja v vsem tednu sploh, za 6.7° C. nad normalom, je bila temperatura v petek, oziroma v soboto popoldne; najnižja, za 4.5° C. pod normalom, četrtek zjutraj; razloček mej maksimumom in minimumom sploh je tedaj znašal 11.2° C. Največji razloček v stanji jednega dne, za 10.3° C., je imel četrtek; najmanjši, za 3.4° C., nedelja.

Vetrovi pretečenega tedna so bili v primeri s predzadnjim tednom nekoliko močnejši, sploh pa še precej mnogovrstni; prevladovali so južni in vzhodni nad severnimi in zahodnimi. Največkrat, namreč 6krat, je pihal „vzhod“, 5krat je bilo „brezvetrje“, 4krat „jugozahod“, 3krat „jugovzhod“, 2krat „burja“, 1krat „gorenjec“.

Nebo je bilo največkrat, namreč 11krat „jasno“, 7krat „deloma jasno“, in „deloma oblačno“, 3krat pa „oblačno“.

Mokrina: Ker je bilo vreme pretečenega tedna precej stanovito, je palo tudi primeroma malo dežja; pretečeni teden je imel samo dva deželna dneva, namreč soboto in nedeljo, s samo 9.90 mm. dežja.

Dunajska borza

dne 27. julija.

Papirna renta	77	gld.	05	kr
Srebrna renta	77	„	70	„
Zlata renta	95	„	05	„
1860 državno posojilo	132	„	25	„
Akcije narodne banke	828	„	—	„
Kreditne akcije	318	„	50	„
London	120	„	40	„
Srebro	—	„	—	„
Napol.	9	„	58	„
C. kr. cekini	5	„	68	„
Državne marke	58	„	90	„
4% državne srečke iz l. 1854	250	gld.	120	„
Državne srečke iz l. 1864	100	„	172	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	94	„	90	„
Ogrska zlata renta 6%	119	„	70	„
„ 4%	88	„	10	„
„ 5% papirna renta 5%	86	„	85	„
5% štajerske zemljišče odvez. oblig.	104	„	—	„
Dunava reg. srečke 5%	100	gld.	114	„
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	119	„	75	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	99	„	25	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	103	„	—	„
Kreditne srečke	100	gld.	177	„

Prodaja opeke in gline.

Opekarna **Antona Treota**, stara uže nad 30 let, v Berdu pri Viči, napravlja kakor doslej priznано najboljšo in najtrdnjšo

opeko za streho, zid in tlak, kakor tudi **korce** v raznih oblikah in velikostih in prodaje jih po najnižji ceni.

Tudi se po nizkem kupu dobiva tukaj najboljša **glina za peči in kiparske izdelke**. — Več v opekarni v Berdu ali pa pri lastniku

Anton Treotu, jun.,
Marije Terezije cesta št. 10

(474-3)

Dr. Sprangerjeve

kapljice za želodec,

priporočane od zdravniških avtoritet,

pomagajo takoj, če ima človek krč v želodcu, migrenno, feber, ščipanje po trebuhu, zaslinjenje, slabosti, če ga glava boli, če ima krč v pr. ih, mastno zgago. Telo se hitro očisti. V bramorjih razpusti bolezensko tvarino, odvajajo črve in kislino. Davci in tifusu vzamejo vso zlobnost in vročino, če se zavzvajajo po 1/2 žličke vsako ur., ter varujejo nalezljivosti. Človeku diši zopet jed, če je imel bel jezik. Naj se poskusi z majhenim ter se prepriča, kako hitro pomaga to zdravilo, katero prodaja lekarnar g. **J. Svoboda** v Ljubljani, a flacon 30 in 50 kr. av. velj. (217-100)

Poslano.

(54-26)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GISSHÜBLER
najčistije lužne

KISELINE

poznate kas najbolje okrepljujuče piče,

1 kas izkušan tiek proti trajnom kašlju plućevine i želuca bolesti grkljana i proti mehurnim kataru,

kas i slasticah za **(PASTILLEN)**
probavils

nalazi se kod Hinke Mattonija (Karlovi vari u Ceskoj).

Hiša št. 25 v Kamniku

z vrtom in hlevom, ki ima v pritličji sobo s kuhinjo, shrambo in dvema kletmi, v prvem nadstropju pa 3 sobe, se takoj **prod.** — Natančneje pove opravništvo „Slovenskega Naroda“. (463-4)

Salicilna ustna voda,

aromatična, vpliva oživljajoče, zapreči pokončanje zob in odpravi slab duh iz ust. I steklenica 50 kr.

Salicilni zobni prašek,

splošno priljubljen, vpliva zelo oživljajoče in napravi zobe blesteče bele, a 30 kr.

! Najnovejše spričalo. !

Vaše blagorodje!

Mnogo let vporabljam Vašo **salicilno ustno vodo** in **salicilni zobni prašek** z izvrstnim vspehom in priporočati ja morem vsakemu najtopleje. Pošljite zopet od vsakega 3 steklenice.

Spoštovanjem
(466-2) Anton Slama, župnik.

Vsa navedena sredstva ima **vedno frišna** v zalogi in jih razpošilja proti poštnemu povzetju

lekarna „pri samorogu“,
v Ljubljani, Mestni trg št. 4.

Začetek kupčije.

Jemljem si čast naznanjati velečestitemu občinstvu, da sem pričel svoje

trgovino z jermeni in torbami,

prav trdno in dobro, po ang. eskih, francoskih in dunajskih oblikah izdelanimi, in dovoljujem si, za prav mnoga naročila priporočati se velečestitemu občinstvu. Popravlja se točno in dobro.

Anton Košir,

(462-4) jermenar in torbar,
v Ljubljani, gledališke ulice šte. 6.

„JANUS“

vzajemna zavarovalnica za življenje na Dunaji.

Ustanovljena 1830.

Stanje konec 1881. leta:

Zavarovan kapital v 25,151 polica	Izplačanih za l. 1881	gld. 403.943
Rezervni fond	Izplačanih izza ustanovljenja čez „	7,000.000
Čisti dobiček (100%) razdeli se vsako leto mej članove in za leto 1882. znaša ta	Dobiček za l. 1881	158.190

22% letne premije. V zadnjih 0 letih povrnilo se je po čez 20% premije. Za naročila priporočta se

glavna agentura za Kranjsko
v Ljubljani, Mestni trg 14, II. nadstropje.

(478-2)

B. Zegner.

Zaloga najboljših

mineralnih vodá.

Carinthia 20 kr., Franc-Josipova 26 kr., Friedrichs-Haller 35 kr., Giesshübler 35 kr., Gleichenberg 25 kr., Haller Jodwasser 35 kr., Karlsbader Mühlbrunnen 40 kr., Kron-dorfer 26 kr., Marienbader Kreuzbrunnen 35 kr., Pre-blauer 20 kr., Rákoczy 22 kr., Selters 30 kr.

Naročila izvršujejo se točno proti poštnemu povzetju kupila. (451-3)

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.